

GABY RASTERS

Hou me vast
zoals ik was

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2021 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036438278

NUR 301

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

© 2019 Gaby Rasters

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

R.S.V.P. gewenst!

Lieve Joyce, Celine, Claire, Yvonne, Janneke en Kim,

Niet schrikken van deze mail out of the blue. Ik wilde eerst via Facebook een groepje aanmaken, maar kwam erachter dat Celine daar helemaal niet op zit. En eerlijk is eerlijk, ik doe er ook niet zo heel veel mee. Nog een app-groepje kan ik niet aan, jullie wel? Een brief leek me persoonlijker. Per mail dus, ik weet niet eens of postzegels nog bestaan.

En ook al noem ik jullie namen allemaal achter elkaar in de aanhef, ik weet dat een aantal van jullie elkaar helemaal niet kent. De enige link ben ik. Ik had gehoopt dat ik een vriendinnengroep zou hebben zoals in van die kleffe Netflixseries. Gewoon iets meer Sex and the City-achtig. Dat gezegd hebbende; ik draag ook geen nagellak en wimperverstevigende mascara. Misschien ben ik wel nooit groot geworden. Ergens omheen breien kan ik nog steeds,

dat merken jullie wel.

Hier komt het. Ik ben nu 32. En het is tijd om volwassen te worden. Klaar met mijn rondreizen door Azië. Klaar met mijn werk-vermijndend gedrag en het zo lang mogelijk rekken van allerlei studies. Klaar met het bewonen van krappe studentenhuizen en het her en der logeren. Klaar met de losse vriendjes. Ik ben klaar voor het echte leven. Ik wil vastigheid! En daar heb ik jullie bij nodig. Leer me hoe dat moet: een vaste baan, een vaste relatie, kinderen krijgen, dat soort dingen. Ik wil ook een vrijdagmiddagborrel drinken met vriendinnen en praten over keuzes in het leven. Over balanceren tussen je werk en gezin. Ik wil ook klagen dat ik geen me-time heb, zoals ik alle meiden van onze leeftijd hoor doen. Mijn me-time zit erop. En daarom nodig ik jullie uit voor een feestje: Jasmijn is er klaar voor!

Dus ik koppel jullie gewoon allemaal aan elkaar en we zien wel of het leuk gaat worden of niet. Ik heb de meesten van jullie in geen tijd meer 'live' gezien en ik ben jullie Instagram-updates beu! (Oeps!)

Voor diegenen van wie het mailadres niet meer klopt: jullie hebben geluk, jullie hebben een goed excuus om niet mee te doen aan mijn gekte.

*Hierbij de uitnodiging voor mijn feestje.
Geen kroegentocht, maar een deftige high tea!
De details kun je vinden in de bijlage.*

*P.S. r.s.v.p. gewenst! (Antwoord alsjeblieft /
Kom je ook?)*

Lieve groet, Jasmijn

P.P.S. PSV staat bovenaan!!!! Feestjuh! Boeren!

P.P.P.S. Het is dus overmorgen al, hè?

Jasmijn drukt op de verzendknop en neemt een grote slok van haar glas wijn. Hopelijk komen er niet te veel afmeldingen binnen, dat zou niet goed zijn voor haar zelfbeeld. Aan de andere kant is ze ook wel heel erg last minute met haar uitnodiging. Maar de kortingsdeal voor de high tea was ook last minute en pas geldig vanaf zes personen. Ze glimlacht wanneer haar telefoon gaat. Joyce!

‘Je bent echt zo gek als een deur, Jasmijn. Maar ik kom. Met eigen ogen bekijken hoe dat feestje van jou gaat uitmonden in een kroegentocht!’

‘Nee, op tijd naar huis. Zodat iedereen weer fris en fruitig maandag naar het werk kan.’

‘Ik geloof er niks van. Ik neem gewoon alvast vrij.’

‘Dus je komt?’

‘Absoluut!’

‘Leuk, anders moet ik al die taartjes alleen opeten!’

‘Dat zou jou nog lukken ook, maar geen idee waar je ze laat.’

Jasmijn begint te grinniken. ‘Ik heb er echt veel zin in.’

‘Ik ben benieuwd naar je andere vriendinnen en ik vraag me ook af hoe je er in vredesnaam bij komt om zo’n rare reünie te organiseren. En dat is niet eens het juiste woord. Wel leuk om Celine en Janneke weer te zien, ook alweer een hele poos geleden. Ben benieuwd of Janneke nu eindelijk zwanger is.’

‘O, zijn ze daarmee bezig? Ik had haar vorige week nog aan de lijn, maar niks over gehoord.’

‘Ze doet er nogal vaag over, volgens mij zitten ze in zo’n “traject...”’

Jasmijn fronst haar wenkbrauwen. ‘Dat is niet leuk dan voor d’r. Ik zie haar helemaal voor me als moedertje. Ze gaat dat kind echt vreselijk verwennen, dat weet ik nu al.’

‘Het is echt goed van je, Jasmijn, dat je dit doet! Ik krijg zelf ook zin om een afspraak te maken met een paar uit het oog verloren vriendinnen van me. Beter dan elke avond doorwerken achter mijn laptop. Ik krijg er bijna een

muisarm van.'

'Werk je nog steeds zo veel?'

'Yup. Geen ontkomen aan, de baas is nogal veeleisend.'

'Het roer kan altijd om.'

'Ik weet het, maar ik heb het lef er niet voor. Mijn naam is niet Jasmijn.'

'Wees blij!'

'Zeg, laat me weten wat de rest van de meiden doet, ik ben benieuwd!'

'Zeker. En anders meer taartjes voor ons!'

Jasmijn hangt op en loopt door haar woning. Ze was er zo trots op geweest om haar handtekening onder het koopcontract te zetten. Toegegeven, ze had geluk gehad met de royale erfenis van haar oma. Haar ouders hadden haar op het hart gedrukt om deze enorme gift van oma vooral goed te gebruiken, al was het maar als teken van respect voor de oude vrouw. Het huisje is niet groot en het ligt ook niet in een geweldige wijk. Altijd iets te doen, dat wel, om het netjes te zeggen. Toch voelde Jasmijn zich er direct thuis. Een heerlijk bonte mix van verschillende culturen en bijbehorend gedrag. Geweldig, alsof ze in haar eigen wijk op wereldreis is. Ze ploft neer op haar veel te grote bank, waarop ze eigenlijk alleen kan liggen, omdat

het zitgedeelte zo diep is dat rechtop zitten alleen mogelijk is met minstens drie kussens in haar rug. Het is een wonder dat het enorme gevaarte in haar woonkamer past. Ruimtelijk inzicht ontbreekt haar volkomen en de bank heeft ze dan ook op gevoel gekocht. Van dat gevoel had ze de nacht voor de levering van de bank toch wel behoorlijk wakker gelegen. Maar het was gelukt, ook al had het geen haar gescheeld. Ze gaat op haar rug liggen en scrolt door de berichtjes op haar telefoon. Er komt een appje binnen van Celine, wat leuk!

Jasmijn!!!!!! Ik ben erbij! Weet nog niet hoe ik het geregeld moet krijgen en waar ik de kids ga laten, maar het is én geweldig om jou weer te zien én geweldig om even een middagje voor mezelf te hebben. Beloof me dat we ook iets anders dan thee gaan drinken!

Jasmijn moet lachen. Die betrouwbare vriendinnen van haar willen haar gewoon terug het wilde leven in sleuren, dat blijkt wel weer. Ze legt haar telefoon weg en neemt een ontspannen yogahouding aan. Hoewel ze zichzelf plechtig heeft beloofd elke dag een zenmoment

te plannen, is dat tot nu toe nog niet gelukt. De verhuizing heeft er misschien ingehakt, of ze is gewoon geen yoga-type. Claire daarentegen is elke avond in een andere ingewikkelde pose te bewonderen op Instagram. Ze heeft er wel eens een opmerking onder gezet met de vraag of ze nog wel uit de knoop komt. Jasmijn legt haar handen op haar buik en controleert haar ademhaling. Ontspannen...

Ze moet ingedut zijn want de telefoon doet haar wakker schrikken. Ze is te laat met opnemen en ziet een gemiste oproep van Yvonne. Jasmijn belt terug maar krijgt de bezettoon. Helaas.

Jasmijn pakt haar iPad en loopt langs de Instagram profielen van haar vriendinnen. Een bende bij elkaar, hoor. Zou het leuk worden overmorgen? Een aantal van de meiden kent ze al heel lang, vriendinnen voor het leven. Een paar zijn nieuwkomers. Dit zou de eerste keer zijn dat ze haar beste vriendinnen bij elkaar haalt zodat ze ook kennis met elkaar kunnen maken. Ze had getwijfeld of ze Karin en Gaby van haar werk ook nog zou uitnodigen, maar had het erbij gelaten. Die twee waren haar speciale collegaatjes voor de gezellige lunches onder werktijd en misschien moest ze dat ook zo

houden. Niet alles met alles proberen te mengen, zei haar vader vaak, dan maak je er een soepje van. Maar ze was nu eenmaal een verbinder, hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Maar overmorgen zou met de vriendinnen zijn waar ze absoluut niet zonder kon en dat zou ze laten weten ook! Uit een van de lades van haar dressoir haalt ze haar poëziealbum. De dikke gele kaft met het leren slotje is totaal uit de mode en de blaadjes zien er vergeeld uit. Ze had haar vriendinnen gedwongen om er allemaal een gedichtje in te zetten en het was Janneke zelfs gelukt om er nog ouderwetse poëzieplaatjes bij te plakken. Ze bladert door het album. Het allereerste gedichtje is van haar moeder. Ze leest de woorden hardop en lacht.

*Een zachte blik,
een blij gelaat,
een vriendelijk woord,
een goede daad.
Al lijkt het weinig wat je schenkt,
je geeft meer dan je denkt!
Dromen kunnen sprookjes worden,
iedere nacht en ieder uur.
Maar toch is jouw eigen leven,
het allermooiste avontuur!*